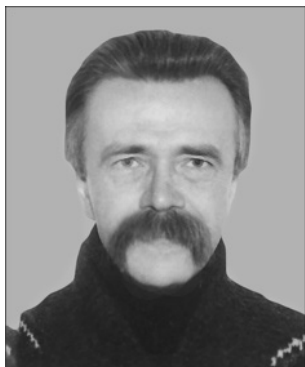
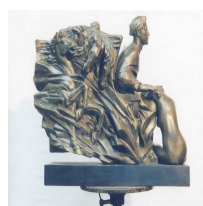
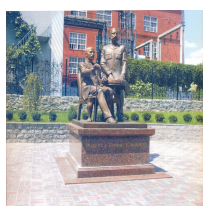

Олійник Микола Олексійович

ОЛІЙНИК Микола Олексійович (02. 06. 1953, Київ – 02. 01. 2014, там само) – скульптор. Син О. Олійника та Н. Волкової, брат Н. Григорової. Народний художник України (2009). Член НСХУ (1983). Премія ім. О. Бойченка. Закін. Київський художній інститут (1977; майстерня В. Бородая). Основні галузі – монум., мемор., станк. і симпозиумна скульптура, мала пластика, медальєрне мистецтво. У монум. і станк. роботах звертався до образів рад. воїнів, видат. діячів культури. О. – скульптор широкого діапазону: від реаліст., лірич. спостережень до символ., експрес. пласт. узагальнень, абстракт. вітальних форм. Учасник всеукр., всесоюз., міжнар. мистецьких виставок від 1976. Персон. – в Києві (2013). Деякі роботи зберігаються в Дирекції худож. виставок НСХУ (Київ).

Фотоілюстрації

Основні твори

меморіали – жертвам фашизму в с. Кортеліси Ратнів. (нині Ковел.) р-ну Волин. обл. (1980, співавт.) та жертвам Голодомору 1932–33 в м. Бориспіль Київ. обл. (2009); портрети – «Рядовий зенітного дивізіону (Автопортрет)» (1980), мистецтвознавиця Г. Хорошилова (1983), «Батькова пілотка» (1985); симпозіумна скульптура – «Миколаївські корабели» (Миколаїв, 1984), «Трійця» (Київ, 1993), «Яблуко 1, 2, 3», «Клепсидра» (усі – Київ. обл., 1994), «Любов» (1997); композиції – «Велосипедисти» (м. Лозанна, Швейцарія, співавт.), «Революція» (Рівне; обидві – 1986), «Жнива-41» (1987), «Чорнобиль» (м. Піттсбург, шт. Пенсильванія, США, 1990), «Свята трійця» (1993), «Коліноуклінний ангел» (Байкове кладовище в Києві, 1995), «Навіяно Булгаковим» (2002); пам'ятники – «Молодість країни» (Київ, 1988, не збережено), воїнам НКВС, які загинули під час оборони Києва в 1941 (1990), чувас. поету М. Сеспелю (м. Остер Черніг. обл.), художникам Й. Бокшаю та А. Ерделі (Ужгород; обидва – 1992), викладачам і студентам Київ. університету, які загинули на фронтах 2-ї світової війни (1994, співавт.), воїнам, які загинули в Афганістані 1979–89 (Київ, 1994), Роберту й Томасу Ельворті (м. Кропивницький, 2004), Катерині II (Одеса, співавт.), академіку С. Корольову (обидва – 2007), авіаконструктору І. Сікорському (2008), конструктору Л. Люльєву, інженерам-конструкторам В. Челолею, А. Люльці (усі – 2011), конструктору авіадвигунів О. Мікуліну, професору хімії В. Свентославському (обидва – 2013; усі – Нац. тех. університет України «Київ. політех. інститут»), митрополиту Петру Могилі (с. Ковалівка, нині Білоцерк. р-ну Київ. обл., 2013); мемор. дошки – генерал-полковнику М. Ватутіну (2002), композитору Р. Глієру (2005; обидві – Київ).

Рекомендована література

1. Даскалова Р. О. Молоді художники. Скульптура: Фотоальбом. К., 1984;
2. Національна спілка художників України: Альбом. К., 2002;
3. 50 років Київській організації Національної спілки художників України. 1969–2019: Альбом. К., 2019.

Бібліографічний опис:

Олійник Микола Олексійович // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2022. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-76729>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).